

[Morten Lange.]

godt af det. Jo højere vi gør straffen, des bedre vil de, der kommer heldigt fra det, leve af det. Det er et næsten umuligt problem at prøve at løse. Hvis justitsministeren kunne lave en jernmur, så der ingenting kom igennem, havde vi et interessant problem. Så ville hash og andre stoffer blive erstattet med LSD og andet, som man kan koge i sit køkken, så ikke engang det ville formodentlig være en løsning.

Vi står i en situation, hvor vi kan lave en lov, som vi må erkende kun hjælper meget begrænset. De foranstaltninger, der skal træffes, de er sociale, de er undervisningsmæssige, de er af anden art. Jeg skal ikke benægte, at specielt over for de hårdere stoffer kan der være en rimelig baggrund for at have en lov, men det er bare ikke den, der hjælper os, det er helt andre ting.

Der er her stillet forslag om, at loven ikke skal revideres ved denne lejlighed. Det vil vise sig, når udvalget er færdigt med sit arbejde, om nogen vil stille forslag om en revision, men for mig er det så inderlig tilbagetrængt et problem i forhold til selve sagen, som grener sig langt, langt ud over justitsministerens ager, helt ud til at være et befolkningsspørgsmål og et ungdomsspørgsmål, som slet ikke har det juridiske aspekt som det vigtige. Jeg havde nær sagt: jo mindre rolle vi tillægger politiet i sagen, og jo mere vi tillægger psykologer, pædagoger og læger, des sikrere er vi på, at vi holder tingene under kontrol. Politiet kan måske klare de allerværste misbrug, men selve sagen hører hjemme på et andet plan.

Det er en sag, hvor vi alle sammen prøver på at finde nogle løsninger. Der er aldrig nogen ende på den gode vilje, men som sagt er mit indtryk, at hvor den gode vilje stadig væk er en skrækreaktion, og hvor man tror, restriktionerne gør det, tror jeg, man tager fejl; de vil formodentlig ikke holde. Det er kun dér, hvor oplysningen og den sociale indsats kommer ind, at jeg mener, vi har en chance for at komme videre. Vi står i en særdeles kritisk udvikling. Hvis ikke vi hol-

der denne udvikling under en meget præcis kontrol, vil der være nogle, som om en 5-6 år siger, at det burde vi have gjort bedre.

Kjær Rasmussen: Den omfangsrige fremsættelse i tilknytning til dette lille forslag siger en hel del om problemernes størrelse.

Vi hører til blandt de borgere, som gerne vil skelne imellem de forskellige stofgrupper, mellem cannabisprodukterne på den ene side og de hårdere og hårde stoffer på den anden. Hvad angår de to sidste grupper, kan vi give ministeren ret i, at der er tale om store problemer for de mennesker, som bruger stoffer af disse kategorier. Hvad angår cannabisgruppen, er det bekendt, at mit parti har en anden holdning end den, der deles af det store flertal i denne sal; det blev tilkendegivet allerede for snart to år siden.

Ministeren nævner i sin fremsættelse nogle af de foranstaltninger, der påtænkes iværksat med henblik på at hjælpe brugerne af hårde stoffer. Vi synes, det er noget sent, regeringen finder ud af, at der skal penge på bordet, for disse foranstaltninger skulle have været iværksat allerede for to år siden. Det, der derimod skete, var jo, at de 43 mill. kr., som regeringen vist dengang proklamerede at ville yde, udeblev for langt størstedelens vedkommende. Det må altså være på sin plads at spørge regeringen, hvilket beløb den nu agter at bevilge til hjælp for brugerne af hårdere og hårde stoffer, og jeg synes, det er vigtigt, at indenrigsministeren nu husker at besvare det spørgsmål, så der måske kunne komme et lidt mere kontant præg over den diskussion her.

Se, det var nu den ene side af sagen. Den anden er, at vi her ved denne første behandling ikke kommer uden om at grave nogle spadestik dybere i problemerne, end indenrigsministeren har gjort. Da vi sidst behandlede dette spørgsmål herinde, nemlig i januar 1969, fandt jeg anledning til at sige, at samfundet burde bruge den daværende debat som udgangspunkt for en selvransagelse. Når man læser den konservative inden-